

Kardinal Josip Bozanić, nadbiskup zagrebački
Homilija prigodom prijenosa relikvija bl. Alojzija Stepinca
Zagreb, Katedrala, 20. veljače 2015. godine.
Liturgijska čitanja: *Sir 51,1-8; 2Kor 4,7-15; Mt 10,28-33*

Draga braćo i sestre!

1. Čašćenje relikvija dio je predaje Crkve. Uvijek ga je pratila osjećajnost, pobožnost, molitva za zagovor i milost. Susret i molitva u nazočnosti relikvija blaženoga Alojzija vođeni su evanđeoskim svjetlom, a to znači da ih vidimo u povezanosti s vjerom u uskrsnuće tijela. Relikvije svetih šalju jasnu poruku da čovjek nije osuđen na posvemašnje nestajanje, nego je, zahvaćen milošću, nositelj klice vječnosti, a time one govore o temeljnim postavkama kršćanske antropologije.

S relikvijarom je povezana ona rečenica iz Vjerovanja koja govori o uskrsnuću tijela. To je stožerna istina vjere za koju sv. Pavao kaže: »Ako Krist nije uskrsnuo, uzalud je propovijedanje naše, uzalud je i vjera vaša... Ali Krist je uskrsnuo...I kao što u Adamu svi umiru, tako će i u Kristu svi biti oživljeni« (*1 Kor 15,14.20.22*).

U tome svjetlu gledano razvidno je da relikvije imaju vrijednost po sebi i da im vrijednost ne daju samo vjernici svojim tumačenjima.

U susretu s relikvijama svetih postoji *sensus fidei*, osjećaj vjere koji nas vjernike vodi da ozbiljnije razmatramo Kristovo utjelovljenje. Njime je ljudskomu tijelu dana najveća čast. S pomoću materijalnih znakova – relikvija – snažnije se naglašava cjelovitost osobe.

U ljudima živi potreba za čuvanjem spomena na svoje drage, a to se čuvanje najčešće događa u povezanosti sa zemnim ostacima pokojnih ili s pomoću predmeta koji su im za života pripadali ili su se njima služili.

Kršćani su od samih početaka dali posebno značenje toj ljudskoj potrebi koja već po sebi upućuje na istinu da čovjek nije stvoren za raspadljivost. Kršćani su brižno čuvali relikvije osobito mučenika, onih osoba koje su dale svjedočanstvo za kršćansku vjeru.

2. Dragi vjernici, upravo povijest zemnih ostataka blaženoga Alojzija govori kako se nastojalo odstraniti njegovo tijelo, umanjiti ili uništiti njegovo značenje i prisutnost, pa čak i poniziti. Najbolje to govori odluka puna morbidnosti i metaforičkoga naboja da se njegovo srce spali. U tome se vidi svjedočenje neprijatelja o istini koju spoznaju, ali ne žele prihvatiti. Naš molitveni hod s relikvijama i okupljanje oko njih izazov je suvremenomu poimanju čovjeka, koje s jedne strane, veliča ljudsko tijelo do razine idolatrije, a zatim ostaje nijem pred otajstvom smrti, previđajući i obscenjujući ljudsku cjelovitost. Takvim pristupom ljudsko tijelo postaje predmetom koji gubi dostojanstvo i smisao.

Naša upućenost na svetost života blaženoga Alojzija pomaže nam da Bogu zahvalimo za život, da život cijenimo od prvoga trenutka, od samoga začeća do zadnjega daha na zemlji koji čovjeka povezuje s vječnošću. Hodom s relikvijama odajemo počast svim ljudskim životima, misleći na one, i u našoj Domovini, koje osobito njihovi najbliži još uvijek traže. Svi su otkupljeni u Kristu i zato smo pred zemaljskim nepoznanicama puni nade.

Znakovit je ovaj početak našega puta u Nadbiskupiji u vremenu korizme, nakon što smo, prije dva dana, dopustili i prihvatili znak pepela i riječi izgovorene nad nama: *Sjeti se, čovječe, da si prah i da ćeš se u prah vratiti!* U toj svijesti vjere nam govori da se čovjeka ne ostavlja zemlji, nego ga se uzdiže u nebesku vječnost.

Relikvije su znak zdrave kršćanske duhovnosti koja tijelo promatra u otajstvu Božje ljubavi. Kršćanstvo odbija razne oblike pokušaja da se vrijednost daje isključivo duhu, a zanemari tijelo, Božji dar po kojemu se očituje djelo Stvaranja i Otkupljenja. Naša su tijela obilježena krštenjem i preobražena na novi život.

3. Braćo i sestre, papa Franjo u svojoj poruci za ovogodišnju korizmu govori o »globalizaciji ravnodušnosti«, o sebičnosti koja razara svijet. Potiče nas da vidimo da Bog nije ravnodušan prema svijetu i piše:

»Bog nije ravnodušan prema svijetu, već ga toliko ljubi da je dao svoga Sina za spasenje svakog čovjeka. U utjelovljenju, zemaljskom životu, smrti i uskrsnuća Sina Božjega vrata između Boga i čovjeka, između neba i zemlje otvorena su jednom zasvagda. Crkva je poput ruke koja ta vrata drži otvorenima naviještanjem Božje riječi, slavljenjem sakramenata, svjedočenjem vjere ljubavlju djelotvorne (usp. Gal 5, 6). No, svijet teži zatvoriti se u samoga sebe i zatvoriti ta vrata kroz koja Bog ulazi u svijet i svijet u njega«.

Papa naglašava da u sakramentima, a osobito u Euharistiji postajemo Kristovim tijelom u kojemu nema mjesta za ravnodušnost, jer u tijelu se zajedno osjeća i trpljenje i radost.

Za nas je na ovome molitvenom hodu sa Stepincem osobito važno ono što papa Franjo govori o Crkvi:

»Crkva je *communio sanctorum*, zajedništvo svetih, ne samo zbog svojih svetaca, već također zato jer je zajedništvo u svetim stvarima: ljubavi Boga koji nam se objavio u Kristu i svim njegovim darovima. Među tim darovima je također odgovor onih koji su dopustili da ih ta ljubav zahvati. U tome zajedništvu svetih i u tome dioništvu u svetim stvarima nitko ne zadržava ništa za sebe, već sve što ima dijeli s drugima. A budući da smo povezani u Bogu, možemo učiniti nešto i za one koji su daleko od Boga, za one do kojih nikada ne bismo mogli doprijeti vlastitim silama, da s njima i za njih molimo Boga da se svi otvorimo njegovu djelu spasenja«.

Braćo i sestre, ovaj naš molitveni hod posebno se odnosi na život župa i svih crkvenih zajednica, za koje papa Franjo pita:

»Uspijevamo li u tim crkvenim stvarnostima iskusiti da smo dio istoga tijela? Tijela koje ujedno prima i dijeli ono što Bog želi darivati? Tijela koje poznaje i skrbi za svoje najslabije, najsiromašnije i najmanje članove? Ili se sklanjamo u neku opću ljubav koja želi zagrliti cio svijet, ali zaboravlja Lazara koji sjedi pred našim zatvorenim vratima? (usp. Lk 16, 19-31). Kako bismo primili ono što nam Bog daje i kako bi to dalo obilne plodove moramo nadići granice vidljive Crkve na dva načina.

Prije svega ujedinjujući se s nebeskom Crkvom u molitvi. Kada zemaljska Crkva moli, tada se uspostavlja zajedništvo uzajamnog služenja i dobra koje se uspijeva vinuti do Božjeg lica. Sa svetima koji su našli svoju puninu u Bogu, činimo sastavni dio onoga zajedništva u kojem ljubav pobjeđuje ravnodušnost. [...]

Mi smo dionici zaslugâ i radosti svetaca, a oni sudjeluju u našoj borbi i u našoj želji za mirom i pomirenjem. Njihova radost zbog pobjede Krista uskrsloga daje nam snagu u nastojanju da prevladamo tolike oblike ravnodušnosti i tvrdoće srca.

S druge strane svaka je kršćanska zajednica pozvana izaći iz same sebe i biti uključena u život društva čiji je dio, napose radeći sa siromašnima i onima koji su se udaljili od Crkve. Crkva je po svojoj naravi misionarska, nije prignuta nad samu sebe, već je poslana svim ljudima«.

Predragi vjernici, ovim hodom želimo učvrstiti svoja srca i srca svojih bližnjih u vjeri i nadi, svjesni da nas zagovor blaženoga Alojzija ne ostavlja same. On bdije nad nama, a noseći njegovu prisutnost zagledani smo u njegovu vjeru te sigurni da će nam olakšati prepoznavanje naših putova, nošenje naših križeva i svjedočenje Kristove pobjede. Neka nas na tom putu prati nebeska pomoć naše i Isusove Majke Marije.

Amen.